

JOHN VAN DEN AKKER: „IK GELOOF NIET IN UIT HET OOG, UIT HET HART”

NA IN VEERTIG JAAR BIJNA ALLE POLITIERANGEN TE HEBBEN DOORLOPEN, NAM JOHN VAN DEN AKKER AFGELOPEN DONDERDAG AFSCHEID VAN DE POLITIE RIJN- EN VEENSTREEK, MET HET DISTRICTSBUREAU IN ALPHEN. HOEWEL ZIJN KEUZE VOOR DE POLITIE ER DESTIJD NIET EEN WAS UIT VOLLE OVERTUIGING, HEEFT HIJ ER GEEN DAG SPIJT VAN GEHAD, HIJ ZOU VANDAAG WEER DEZELFDE KEUZE MAKEN. DAAGS VOOR ZIJN AFSCHEIDRECEPTIE VERTELDE DE PLAATSVERVANGEND DISTRICTSCHEF HIEROVER AAN DE ALPHENAAR.

Door Jolanda van Luinen

OVER ZIJN JEUGD

Wat komt er bij u op wanneer u denkt aan vroeger?

„Ons gezin bestond uit vader, moeder, mijzelf, twee zusjes en - zestien jaar na mij - nog een broertje. We konden het goed met elkaar vinden, maar doordat ik jarenlang alleen in de schoolvakanties thuis was, heb ik veel van het gezinsleven gemist. Daardoor is onze onderlinge band minder sterk dan wanneer je altijd samen bent geweest.”

OVER ZIJN SCHOOL

Hoe was uw lagere en hogere schooltijd?

„Mijn lagere school tijd bracht ik door op de katholieke Heilig Hart jongensschool. Ik was een goede leerling. Thuis luisterden we naar de radiodistributie en vermaakten we ons met bordspellen, kaartspelen en sjoelen en leerde ik klarinet spelen. Verder speelden we als kind buiten. In mijn misdienaartijd heb ik me er kennelijk over uitgelaten dat ik priester wilde worden. Dus ging ik na de lagere school naar een klein seminarie: het rooms-katholiek gymnasium Leeuwenhorst in Noordwijkerhout. Met zo'n 360 leerlingen - weer alleen jongens - vond ik dat internaat net een dorpje. De school was hartstikke streng, toch heb ik het er lang naar mijn zin gehad. Want het was een goede opleiding met veel sportmogelijkheden en cultuur. In mijn vijfde studiejaar was ik de opleiding opeens spuugzat. Mijn broertje was toen net geboren en ik vond het vervelend dat ik hem alleen op afstand kende. Zelfs al zou ik op mijn twaalfde hebben gezegd dat ik priester wilde worden, dan besef je op die leeftijd niet waar je aan begint. Op mijn zeventiende gooide ik mijn kop in de wind en stopte ermee.”

OVER DE POLITIE

En toen?

„Naar een ander gymnasium wilde ik niet. Toen mijn vader - hij zat zelf bij de politie - me vroeg of de politieschool iets voor me zou zijn, vond ik dat best. Ik kon terecht op de school voor gemeentepolitie, in Wassenaar. Dit was een eenjarige, interne opleiding, maar ik kwam wel elk weekend thuis. Mijn collega's vonden de politieschool streng, maar sinds het Leeuwenhorst, was het alsof ik van de "hel in de hemel" kwam. Ook op deze school werd veel aan sport gedaan. Vooral hardlopen en

John van den Akker gaat genieten van zijn pensioen.

Foto: Liesbeth van der Vis

judo waren belangrijk. Hierin was ik de betere van onze school en interscolaire wedstrijden. Bij de docent had ik daardoor een streepje voor. We renden altijd naar het strand, 5 kilometer verderop, en deden daar onze oefeningen. De anderen moesten datzelfde stuk weer terugrennen, maar ik mocht met de docent mee met de auto. Dat werd door jaargenoten gelukkig niet gezien als voortrekkerij. Hoewel ik eerst vrij neutraal tegenover de opleiding stond, had ik al gauw het idee dat ik het politiewerk leuk zou gaan vinden.”

„Na de opleiding ben ik in 1967 begonnen als politieagent in Alphen, maar woonde er toen nog niet. Rond die tijd leerde ik Annemiek kennen, op danses in Leiden. In 1972 zijn we getrouwd en in het Alphense Ridderveld gaan wonen, dat toen net gebouwd werd. Als beginnend agent was ik veel op straat. Voor een 18-jarige had ik dan wel een goede theoretische kennis, maar mijn mensenkennis was nihil. Theoretische kennis kan altijd beter, dus heb ik elke kans aangepakt om verder te leren. Na verloop van tijd werd ik brigadier. Met dispensatie van de minister, want eigenlijk was ik met mijn 26 jaar te jong voor een brigadiersfunctie. In de avonduren heb ik vervolgens mijn vwo-diploma gehaald en daarna ben ik begonnen aan een rechtenstudie. In 1990 werd ik bevorderd tot adjudant-F. Dit was een beleidsfunctie met kantoorwerk op een heel breed gebied. In 1993 was er de grote politiereorganisatie, waarbij de rijks- en gemeentepolitie in elkaar geschoven werden tot 26 politieregio's. Ik heb toen gesolliciteerd naar de functie hoofd bedrijfsvoering district Leiden/Voorschoten, ben daar aangenomen en bevorderd tot hoofdinspecteur. De reorganisatie kostte dagelijks veel tijd en

daar kwam dan mijn studie nog bij.”

„Terecht maakten mijn tienerdochters daar opmerkingen over, in de trant van 'Wie is die man die op zondag het vlees snijdt?'. Toen ben ik gestopt met mijn studie - ik had hem niet nodig voor mijn verdere loopbaan - en heb een pas op de plaats gemaakt. In 1998 ben ik gevraagd plaatsvervangend districtschef te worden in Rijn en Aarlanden, het huidige Rijn- en Veenstreek en bevorderd tot commissaris van politie. De laatste jaren heb ik samengewerkt met districtschef Jaco van Hoorn en was ik verantwoordelijk voor de bedrijfsvoering, de ondersteuningsgroep en recherche. Overigens stond mijn vrouw altijd achter mijn studie en werk. Zij begreep dat ik graag dingen goed wilde doen en dat zo iets tijd in beslag neemt. Dat heeft ze altijd geaccepteerd en daarin is ze met mij meegegroeid.”

OVER MENSENKENNIS

Hoe kwam u eigenlijk als 18-jarige aan de noodzakelijke mensenkennis?

„Die deed ik al gauw op, doordat ik goed ben begeleid door een mentor en ik een half jaar bijstand moest verlenen in Amsterdam, ten tijde van de Provo rellen, de bezetting van het Maagdenhuis en het huwelijk van Beatrix en Claus. Grote indruk op mij maakte de bezetting van de Indonesische ambassade in Wassenaar, in 1970. Hierbij werd een collega van mij, die ik nog kende van de politieschool, doodgeschoten. De dood komt dan heel dichtbij. In de periode daarna heb ik vele dodelijke aanrijdingen behandeld en er ook één voor mijn ogen zien gebeuren. Collega's zeiden toen dat ze niet meer met mij op surveillance wilden. Onder het mom van een geintje, maar wel

met een kern van waarheid. Meerdere malen heb ik nabestaanden moeten inlichten over dodelijke ongelukken. Je bent dan bringer van slecht nieuws, maar probeert tegelijkertijd warmte en troost te bieden. Gelukkig kregen we de tijd om de naasten te begeleiden en hun vragen te beantwoorden. Dodelijke ongelukken zijn erg, maar met opzet iemand van het leven beroven vind ik nog veel erger. Zo is de moord op Tamara Wolvers, in juli 2006, voor mij pas opgelost, wanneer de verdachte is veroordeeld. Ik blijf me erbij betrokken voelen.”

OVER ANGST

Hoe ging uw familie om met uw (soms risicovolle) beroep?

„Mijn moeder is er altijd nuchter onder gebleven dat zowel haar man als zoon politieagent waren. Mijn vader werd heel snel rechercheur, dus zat niet lang in het risicoveld. Zelf heb ik een keer, in de zeventiger jaren, een incident op straat meegemaakt waarbij mijn collega en ik verzeild raakten in een vechtpartij tussen twee jeugdgroepen. Ik werd toen door een lange paal met punt vlak naast mijn linkeroog geraakt. De linkerkant van mijn gezicht was toen helemaal blauw van de bloeduitstorting. Mijn kinderen hebben dat een tijd niet willen zien. Door wat ik meemaakte in mijn beroep, was ik niet bezorgder dan andere vaders. Binnen de grenzen konden mijn dochters hun eigen gang gaan en ze hebben ook heus wel eens kattenkwaad uitgehaald. Ze hoefden van mij niet schijnheilig te doen, enkel omdat ik bij de politie was.”

OVER AFSCHEID NEMEN

Hoe moeilijk is het om weg te gaan na veertig jaar?

„Als plaatsvervangend districtschef had ik het goed naar mijn zin, dus dat is niet de reden dat ik ben gestopt. Wel wil ik graag meer tijd besteden aan mijn gezin en kleinkind. Begin september ben ik gestopt met werken. Ik heb het geluk gehad dat ik de afgelopen twee maanden mijn opvolger kon inwerken. Dan ga je met een goed gevoel weg. Daarbij, ik geloof niet in 'Uit het oog, uit het hart'. Mijn vader leeft niet meer, maar hij zou vast heel tevreden zijn geweest over mijn loopbaan. Ook hij heeft (ongeveer) veertig jaar bij de politie gewerkt.”

OVER TOEKOMSTPLANNEN

Wat kunnen we nog van John van den Akker verwachten?

„Ik ben al lid en secretaris van Lionsclub Alphen en heb 'ja' gezegd tegen de Commissie van Toezicht Detentiecentrum. Andere aanvragen zal ik begin volgend jaar beantwoorden. Verder ben ik geen man om stil te zitten, dus hoop ik vaker te gaan tennissen, golfen en het theater te bezoeken, en met mijn vrouw erop uit te trekken met de caravan. Enkel rekening houden met onze eigen agenda en niet meer met die van het politiewerk.”

Naam: John van den Akker
Geboortedatum: 11 april 1949
Geboorteplaats: Leiden
Beroep: Plaatsvervangend districtschef Rijn- en Veenstreek (tot voor kort)
Relatie: Getrouwd met Annemiek Akerboom (57)
Kinderen: Twee dochters, 1 kleindochter
Hobby's: Tennis, golf, theater, cultuur, lezen en muziek